

Paa dette Tidspunkt kunde det hælde, at Døren gik op for en krushaaret Yngling, hvis Ankomst blev hilst med et almindeligt Glædesudbrud. Alle de gamle Mennesker rejste sig ærbødigt op, idet de rakte ham Haanden, og den lille Trine — Plejedatteren — der pludselig havde skiftet Farve, fik travlt med at bringe en Stol ind fra Sideværelset, sætte et nyt Dække frem og hente en varm Tallerken i Køkkenet.

Den unge Fremmede var Olufsens Logerende, den eenogtyveaarige Polytekniker Sidenius, der i nogle Aar havde boet nede i Stuen i et Par smaabitte Gaardværelser, som hørte med til Højbaadsmandens Lejlighed. Han var alles Yndling her, og efterhaanden som nu Fadene og Brændevinskaraflerne tømtes, blev Stemningen meget lystig.

Der var kun een, der vedblev at være lige tavs og stille, — det var den lille Trine, som besørgede Opvartningen. Hun fyldte i Glassene, bragte Brød om, skiftede Tallerkener, pudsede Lysene, fremfandt Saltkarrene, optog tabte Lommetørklæder og hentede Vand til Madammerne, naar nogen af dem begyndte at faa ondt eller at hikke, — altsammen saa tyst, saa lydløst, at hendes Tilstedeværelse aldeles ikke mærkedes af nogen. Det var, som om man blev betjent af en usynlig Aand. Hun var nu ogsaa let at overse, saa lille og uudviklet hun var trods sine nitten Aar. Blandt de gamle Mennesker betragtedes hun endnu helt som Barn, tilmed som et meget indskrænket Barn, og i Virkeligheden manglede hun ogsaa lidt paa Forstanden. Hun var en stakkels Forældreløs, som Højbaadsmandens havde taget sig af, og hvis Herkomst ingen kendte. Nogen Skønhed besad hun ikke, og selv for den unge Hr. Sidenius var hun